

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 89 mm) 3.— Zł. Drobnie za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 288.

Kraków, środa 11 grudnia 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję reklamy będą, zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączony zostanie znaczek pocztowy na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł. z odnośnikiem do domu 5 Zł. Na prowincję dopłata porta. Konto czekowe: Warszawa 658.

O pogłębienie przyjaźni między Francją a Hiszpanją.

Nowy ambasador francuski w Madrycie wręczył swoje listy uwierzytelniające.

Madryt, 10 grudnia. Nowy ambasador francuski w Hiszpanji Pietri w swoim przemówieniu z okazji wręczenia listów uwierzytelniających głowie państwa hiszpańskiego, oświadczył, iż uważa się za szczęśliwego, mogąc wręczyć gen. Franco swoje listy uwierzytelniające jako następcę marszałka Petaina.

Ambasador podkreślił, że Francja od chwili obecnej pracuje z pełnym nakładem sił nad dziełem odbudowy i przebudowy swojej struktury politycznej i narodowej, która na przestrzeni szeregu lat pod powierzchniowym tynkiem sytuacji z r. 1918 wykazywała głębokie i niebezpieczne rysy. Wkońcu swego przemówienia podkreślił ambasador pragnienie przyczynienia się do popierania obustronnych interesów i owoce przyjaźni między Hiszpanją i Francją.

Szef państwa hiszpańskiego przypomniał w swej odpowiedzi działalność marszałka Petaina, który jako wysłannik Francji miał za zadanie w Hiszpanji nawiązania z powrotem przyjaźni zagrożonej w sposób

bardzo drastyczny jawną wroga polityką. General Franco zapewnił, że Hiszpanja posiada pełne zrozumienie dla obecnej sytuacji i śledzi z wielką sympatią wysiłki w kierunku odnowienia Francji.

Wkońcu general Franco podkreślił, że gotów jest ze swej strony uczynić wszelkie wysiłki, celem zapewnienia trwałej przyjaźni między obu narodami.

„Arriba” o wizycie ambasadora Francji u gen. Franco.

(=) Madryt, 10 grudnia. Organ „Falan- gi” hiszpańskiego dziennik „Arriba” oma-

wia na swych łamach oświadczenie wypowiedziane przez nowomianowanego ambasadora Francji z rąk wręczenia dokumentów uwierzytelniających, oraz odpowiedzialność szefa państwa, w której ten szczególnie podkreślił, że przyjazna i owocna współpraca między obydwojema państwami będzie mogła być pożyteczna, jeśli Francja zechce w całej pełni uznać wszelkie historyczne i naturalne prawa Hiszpanji, prawa tak często nie uwzględniane.

Ponadto dziennik wymienia zdanie z przemówienia gen. Franco, w którym ten oświadczył, że nikt — bez względu na to, kto by to był — nie może liczyć na długotrwałą przyjaźń Hiszpanji, jeżeli żywi wobec Hiszpanji jakiejkolwiek zamiary, pozostające w niezgodzie z usprawiedliwionymi życzeniami i żadaniami, wysuniętymi dopiero niedawno na nowo kosztem krwi prze- lanej przez jej najlepszych synów.

Powstanie Arabów w Palestynie.

(=) Rzym, 10 grudnia. „Messagero” donosi z Jerozolimy, iż aktywność Arabów przeciwko Anglikom odżyła na nowo. Niedawno, według doniesienia tego dziennika, angielscy żołnierze w Tyberjadzie otworzyli ogień na Arabów, którzy odbywali zgromadzenie. 13-tu Arabów zostało zabitych. Wiadomość o tem zajęciu wywołała w całym kraju olbrzymie oburzenie. W wielu okolicach rozgorzało na nowo powstanie Arabów, które od ubiegłego roku niemal wygasło.

Jak wymieniający dziennik włoski donosi dalej z Bejrutu, w okolicy miasta Nablus, gdzie Anglicy ściągali znaczne siły wojskowe, znaleziono 11-tu zabitych Anglików. Na dwa angielskie umocnienia polowe dokonano napadu, przy czem podpalono je i zniszczono.

Na szosach z Jerozolimy do Nablus i Nazaretu Arabowie założyli podobnie, jak w ubiegłych latach, miny drogowe, które spowodowały zniszczenie szeregu samochodów wojskowych. W prowincjach Galilei, Judei i Samarii mnożą się nocne napady na Anglików i Żydów. W ciągu ubiegłego tygodnia powstańcy arabscy dokonali ataków na dzielnice angielskie w miastach Ramallah i Lydda, przy czem kilku Anglików zostało zabitych. W Nazarecie opancerzone brytyjskie auto wojskowe wpadło w zasadzkę i zostało spalane.

go, dalej na utratę stopnia wojskowego i praw obywatelskich na przeciąg 20 lat.

Vienot w swoim czasie wraz z innymi uchodźcami schronił się na okręt „Massiglia”, nie otrzymawszy na to zgody od swych przełożonych, mimo, że jako kapitan podlegał władzom wojskowym. Vienot stał pod tym samym zarzutem dezercji co i b. minister oświaty Jean Zay, skazany przez ten sam trybunał na dożywotnie więzienie. Różnicę w wymiarze kary sąd uzasadnił tem, że Vienot był trzykrotnie ranny na froncie i posiadał dwa odznaczenia, co przyjęto jako okoliczność łagodzącą.

Reorganizacja najwyższej rady armji w Rumunji.

Bukareszt, 10 grudnia. Według dekretu, opublikowanego w poniedziałek w dzienniku urzędowym, najwyższa rada armji zostanie na nowo utworzona.

Do rady tej w przyszłości należeć będą: minister obrony jako przewodniczący, a jako członkowie kierownicy podsekretarjatu stanu dla trzech części armji, dalej komendanci korpusów armji, szef sztabu generalnego, komendant Bukaresztu i generalni inspektorowie armji. W dotychczasowej najwyższej radzie wojskowej były reprezentowane obok króla, także i polityczne czynniki.

„Carnavon Castle” przybył do portu Montevideo.

(=) Montevideo, 10 grudnia. Wielki brytyjski kłozownik pomocniczy „Carnavon Castle” pojemności 20.122 br. t. r., który w ubiegłym czwartku uległ w walce na Atlantyku Południowym niemieckiemu kłozownikowi pomocniczemu, przybył w sobotę popołudniu do portu w Montevideo, celem dokonania reparacji.

Przybycie kłozownika pomocniczego „Carnavon Castle” do portu montewidzkiego zwabiło tłumy ciekawych. Statek jest mocno przechylony na bok, ma dwa wielkie otwory od pocisków na pokładzie sterowniczym i szereg uszkodzeń na kominach. Poza tem na pokładzie spacerowym w samym środku znajduje się znaczny otwór w opancerzeniu. Zdala widoczne jest z boku opodal mostka kapitańskiego dużych rozmiarów luka, wybita siłą pocisku.

Na niższym pokładzie, tuż nad powierzchnią wody, wydatna jest płyta pancerna, prawdopodobnie wskutek eksplozji granatu. W porcie oczekiwały karetki ambulansowe, celem przewiezienia 20 rannych marynarzy do miejscowych szpitali. Jak wiadomo, na statku jest 7 zabitych.

Brazylijskie dzienniki publikują na niektórych miejscach oświadczenie prezydenta Vargasa na temat sytuacji międzynarodowej.

Storpedowane na Atlantyku

(=) Nowy Jork, 10 grudnia. Amerykańska krótkofalowa stacja radiowa Mackey przejęła sygnały alarmowe z pokładu brytyjskiego parowca „Empire Jaguar”, oraz z pokładu nowreskiego statku-cysterny „Midlestford”, będącego na służbie angielskiej.

Na podstawie rozmowy iskrowej wywnioskowano, iż statki te znajdują się w niebezpieczeństwie niedalego zachodniego wybrzeża afrykańskiego. Kapitanat statku „Midlestford” donosił, iż został zbombardowany przez tajemniczy okręt, natomiast sygnały „Empire Jaguar” dowodziły, iż statek ten uległ storpedowaniu.

Szwedzcy marynarze porzucają służbę.

(=) Sztokholm, 10 grudnia. Neutralni marynarze uważają ochronę brytyjskich transportowców morskich za zupełnie niewystarczającą. „Svenska Dagbladet” w doniesieniu swego korespondenta z Nowego Jorku stwierdza, że w portach amerykańskich i kanadyjskich coraz więcej szwedzkich marynarzy porzuca służbę, ponieważ zdaniem ich podróż na Atlantyku połączone są z zbyt wielkim ryzykiem.

Wśród marynarzy panuje powszechne przekonanie, że ochrona brytyjskich transportów morskich jest zupełnie niewystarczająca przeciwko niebezpieczeństwu storpedowania.

Wielki nalot odwetowy na Londyn.

Berlin, 10 grudnia. Naczelna komenda armji niemieckiej komunikuje:

Jako odwet za angielskie naloty na zachodnio-niemieckie miasta lotnictwo przeprowadziło w nocy na 9 grudnia wielki atak na Londyn przy użyciu bardzo znacznych sił, falami, od zapadnięcia zmroku aż do poranku. Przy dobrym oświetleniu samoloty bojowe zrzucały bomby także i najcięższego kalibru na miasto, a zwłaszcza na ważne życiowe urządzenia zaopatrzenia. Na wielu miejscach wybuchły potężne pożary, które zacięły się w ciągu nocy w wielu punktach w wielkie morze płomieni. Zbiorniki gazowe wyleciały wśród wysokich płomieni w powietrze,

składy nafty stanęły w płomieniach wśród słupów dymu.

Pojedyncze brytyjskie samoloty zrzucały w nocy w Niemczech zachodnich znowu na kilku miejscach bomby. W Düsseldorfie, Monachium—Glaubach i kilku innych miejscowościach trafione zostały dzielnice mieszkaniowe, kilka domów podpalono, a przytom 9 osób cywilnych zostało zabitych, 17 ciężko, a 24 lekko rannych. Wszyscy zabici i ranni znajdowali się poza ochroną przeciwlotniczą. Na żadnym miejscu nie stwierdzono szkód o znaczeniu wojskowym, względnie obronnym.

Dwa angielskie samoloty zostały zestrzelone przez artylerię przeciwlotniczą. Jeden samolot niemiecki zaginął.

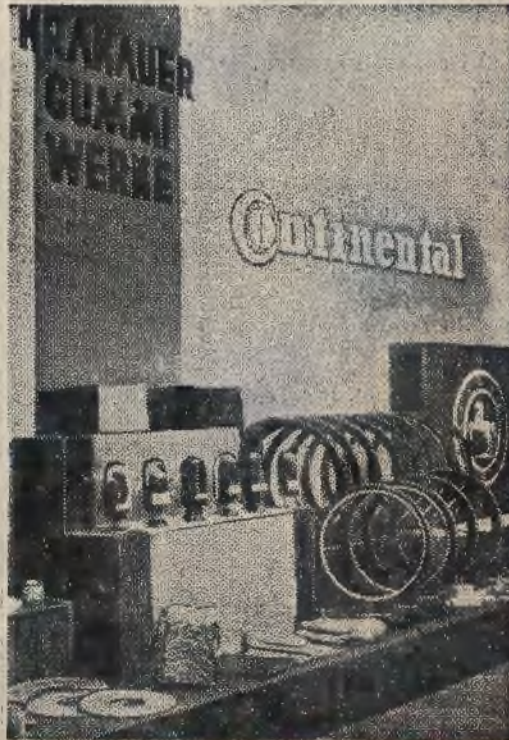
Francuski podsekretarz stanu skazany na 8 lat więzienia.

(=) Genewa, 10 grudnia. Z Vichy donoszą, iż sąd wojenny w Clermont Ferrand skazał b. podsekretarza stanu Pierre Vienot na 8 lat więzienia z zaliczeniem aresztu śledczego.

Krakowskie Targi Wzorów w Sukiennicach.

Od dnia dzisiejszego Krakowskie Targi Wzorów będą dostępne dla publiczności w górnych kondygnacjach Sukiennic oraz w Starym Teatrze. Do Sukiennic przeniesiono nie tylko całą wystawę z b. Palacu Sztuki, ale również otwarto kilka nowych stoisk które w salach na pl. Szczepańskim nie mogły znaleźć miejsca. Powyżej zamieszczamy zdjęcia dwóch stoisk na Krakowskich Targach Wzorów.

Katastrofa włoskiego samolotu wojskowego.

(—) Rzym, 10 marca. Włoski samolot wojskowy, odbywający w sobotę lot z Rzymu do Turynu z kilkoma członkami włoskiej komisji zawieszenia broni z Francją, spadł z nieznanych dotychczas przyczyn w górskiej okolicy Acqui. Wszystkie osoby, znajdujące się w kabinie samolotu, wśród nich generał dowódca armii Pietro Pintor i generał lotnictwa Aldo Pellegrini, zginęli.

Powody tej strasznej katastrofy narazie nie zostały jeszcze wyjaśnione. W Rzymie dowiadują się, że wojskowy samolot, wiozący członków komisji zawieszenia broni z Rzymu do Turynu, uległ katastrofie z przyczyn technicznych, tak, że wszyscy pasażerowie oraz członkowie załogi stracili życie. Z ofiar narażone podano do wiadomości nazwiska gen. Pintor i gen. Pellegrini. Z ich śmiercią Włochy tracą dwóch wybitnych przywódców wojskowych.

Pochodzący z Sardynii 60-letni gen. Pietro Pintor był wojskowym wychowawcą, następcą tronu ks. Humberta, z którym tragicznie zmarłego generała łączyły więzy wzajemnego zaufania. Podczas kampanii francuskiej gen. Pintor dowodził pod rozkazami księcia Piemontu I armią w południowej części Alp zachodnich. Później objął stanowisko przewodniczącego włosko-francuskiej komisji zawieszenia broni.

Generał lotnictwa Aldo Pellegrini, który pochodził z Bolonii, liczył lat 52 i już w czasie wojny światowej był pilotem wojskowym oraz jednym w najstarszych pilotów lotnictwa włoskiego. Szczególnie zainteresowane okazywał gen. Pellegrini współpracy między lotnictwem a marynarką.

Gen. Grossi przewodniczącym włoskiej komisji zawieszenia broni.

(—) Rzym, 10 grudnia. Nowym przewodniczącym włoskiej komisji zawieszenia broni z Francją został mianowany generał Camillo Grossi.

Gen. Grossi urodził się w r. 1876 w Grosseto i piastował szereg kierowniczych stanowisk. Od r. 1939 wschodził on w skład włoskiego senatu.

Włoski komunikat wojenny.

Rzym, 10 grudnia. Włoski komunikat wojskowy z poniedziałku brzmi następująco:

Główna kwatera armii włoskiej komunikuje:

Na froncie greckim zostały odparte na odcinku 9 armii ponowne nieprzyjacielskie ataki przez wojska włoskie, które ze swej strony podjęły liczne i zwycięskie kontrataki. II armia bez strat w ludziach i materjału zakończyła nakazane cofnięcie swoich pozycji na północ od Argiostro i innych miejscowości sąsiednich.

Włoskie lotnictwo, mimo niepomysłnej pogody, obrzuciło bombami wojskowe obiekty w Santa Maura i w zatoce Arta.

Resztki jednego samolotu nieprzyjacielskiego, który we wczorajszym komunikacie wojennym został wymieniony jako ciężko trafiony, zostały znalezione na włoskim terenie. Jeden angielski oficer lotnictwa,

który zeskokczył na spadochronie, został znaleziony ciężko ranny.

W Afryce północnej kolumna nieprzyjacielskich wojsk zmierzających do zmuszenia do ucieczki na południowy wschód od Alam Rabia przez włoski ogień artyleryjski.

Nieprzyjacielskie formacje zaatakowały lotnisko w Trypolisie oraz miejscowości Gargares-Zanzur i Tarhuna, przyczem jest jeden zabity, pięciu rannych i kilka szkód materiałowych. Inne nieprzyjacielskie samoloty zaatakowały lotnisko w Bengasi, przyczem jeden samolot i hangar lotniczy zostały zniszczone, jak również zaatakowały bezskutecznie Ain Gazala. Trzy nieprzyjacielskie samoloty zostały zestrzelone przez włoskie myśliwce, cztery przez artylerię przeciwlotniczą marynarki.

W Afryce wschodniej miały miejsce nieprzyjacielskie naloty na Galabat i Gherilla (Somali), które spowodowały zabicie kilku osób. Inne naloty na Mojale i Mega nie spowodowały ani strat ani szkód.

Watykan nie może zostać neutralny wobec dobrego i złego.

(—) Mediolan, 10 grudnia. W związku z ustanowieniem przez Papieża dnia pokuty i modlitwy o pokój 24 grudnia, pleża „Relazioni Internationali”, że w kołach „zbliżonych do Watykanu” przypominają, iż pokój w Wersalu został zrehabilitowany i wprowadzony w życie nie tylko niezależnie od jakiegokolwiek interwencji Watykanu, ale nawet wręcz przeciwko wszelkim propozycjom Papieża Benedykta XV.

W wymienionych kołach watykańskich podkreśla się, że wprawdzie Stolica święta nie odstępowała od swego tradycyjnego bezpartyjnego stanowiska, jednak nie może pozostać neutralna pomiędzy dobrem i

złem. Papież Pius XII nie waha się zwrócić uwagi na niesprawiedliwość i niedającą się utrzymać niewspółmierność w rozdziale bogactw naturalnych, charakteryzującą od owych czasów aż do dzisiaj nie naturalną równowagę stosunków międzynarodowych i stanowiącą przyczynę zupełnego zrozumienia akcji w kierunku wyrównania tej nierówności.

Celem osiągnięcia rezultatów, do których zmierzają dzisiejsze koła, istnieje jedna logiczna droga, a w obramieniu tej drogi polega cała właściwa polityczna wartość inicjatywy Papieża i apel Ojca świętego do modlitwy.

Burzliwa dyskusja w Izbie gmin.

(—) Sztokholm, 10 grudnia. W angielskiej Izbie gmin poseł Gallacher wywołał na podsekretarzu stanu Foralgn Office, Butlera, oświadczenie, że rząd brytyjski zorganizował wprawdzie armię polek, jednak karabiny tych polskich żołnierzy mają być użyte tylko przeciwko tym, którzy są również wrogami Wielkiej Brytanii. Nie są one przeto bynajmniej zwrócone przeciwko Związkowi Sowieckiemu, z którym rząd

połski w Londynie znajduje się na stopie wojennej.

Na tem samem posiedzeniu Butler był zmuszony przyznać, że Związek Sowiecki odmówił wypłacenia bankom angielskim kwoty 92.000 funtów, przypadających w ramach „układu o terenach złotodajnych nad Leną”.

Partia niezależna wniosła w Izbie gmin drukowany już od szeregu dni w prasie

wniosek, stanowiący odpowiedź na wygłoszoną ostatnio mowę tronową króla, przyczem zażądała od rządu oficjalnego wdrożenia rokowań pokojowych i ujawnienia prawdziwych celów wojny.

Posel Mr. Govern oświadczył: O rokowaniach pokojowych niema co myśleć, jeżeli wojna potoczy się dalej, co należy przyjąć za pewne. Jeżeli nie uczyni się żadnej próby w kierunku jej zakończenia, wówczas — jak przypuszczam — rozpocznie się intensywne bombardowanie naszego kraju. W takiej sytuacji Niemcy swoje zaoszczędzone wielkie rezerwy użyją do przeprowadzenia na każde przemysłowe miasto naszego kraju ataku na wzór Coventry.

Naród angielski życzy sobie pokoju i wobec tego należy się zastanowić, czy nie należałoby zwołać jakiejś konferencji, w której wzięłyby udział wszystkie mocarstwa świata. Członkowie niezależnej partii robotniczej nie są bynajmniej pacyfistami, ale nacjonalistami. Zawarcie pokoju nie przynosi bynajmniej ujmy.

Następnie zwrócono się do Churchilla z żądaniem wymienienia przynajmniej raz bez żadnych obsłonek angielskich celów wojennych. Jeden z posłów oświadczył, że chętnie widziałoby również, gdyby Churchill zgodził się na jedną z mów Hitlera. „Nie damy się dłużej wprowadzać w błąd oświadczeniami za dalszem prowadzeniem wojny, deklaracjami o wolności i o wojnie w obronie demokracji”. Wniosek niezależnej partii robotniczej został odrzucony.

Ustawa o pozbawieniu obywatelstwa w Rumunii.

Bukareszt, 10 grudnia. Rząd rumuński wydał ustawę, że wszyscy Rumuni, którzy czynni są politycznie zagranicą w ten sposób, iż działalność ich spiera się z interesem rumuńskim, tracą obywatelstwo rumuńskie.

Aczkolwiek narazie nie podano żadnych nazwisk, to jednak istnieje przekonanie, że ustawa ta zwraca się w pierwszej linii przeciwko otoczeniu b. króla Karola, które, jak np. b. minister dworu, Urdariannu, z zagranicy atakuje obecny rząd rumuński i szefa państwa Antonescu. Do grupy tej należy również b. poseł rumuński w Lizbonie Pungal, który w kołach masońskich odgrywał wielką rolę i b. poseł rumuński w Londynie Tilea.

DUCHY Zdarzenie niesamowite

Stadzieliśmy w rodzinnym gronie, po kolacji, pewnego przedjesiennego dnia, gdy za oknami płakał wiatr i ociekały deszczem szyby, a gęsty mrok snuł się wokół i wypełniał wszystko.

W takich chwilach dziwnie jakoś przychodzi na myśl opowieści o zjawach i tajemniczych mocach zaświatów — a sławny Conan Doyle, zanim porzucił swego nie mniej sławnego Sherlocka Holmesa, i stał się namiętnym spirytystą, pewnie w taki właśnie a nie inny wieczór otrzymać musiał znak „z tamtej strony” — musiał w taką właśnie porę doznać psychicznego wstrząsu, który skierował umysł jego ku badaniu tajemnic drugiego bytu...

„Nagle”, — mało co zdarza się na tym padole; wszystko bowiem bywa zgóry obrachowane i określone.

Prześiąknęliśmy tak dalece racjonalizmem wieku elektryczności i błyskawicznej wojny, że nie chcemy ani o tem słyszeć, by coś mogło zaistnieć „nagle”, bez przygotowań i rozważań wszystkich „pro” i „ante”...

Rozmowa toczyła się na ten temat właśnie, towarzyszywo podzieliło się na 2 wrogo obozy, usiłujące nawzajem się zwalczyć i panem placu okrzyknąć swe zapatrywanie w omawianej kwestji.

Milczący do tej chwili wuj mój, zatopiony w niemych zachwycie nad wspaniałym okazem jakiegoś egzotycznego znaczków pocztowego, uszkodzonego niestety, który z nabożeństwem, w myśl zasad przyjętych przez filatelistów, obracał na wszystkie strony szczyptówkami, — odezwał się w tym momencie filozoficznie:

— Łajdactwo ludzkie nie ma granic... Zepsuć taki wspaniały znaczek! Dusza takiego draba, który to zrobił, nie powinna znaleźć spokoju do końca dziejów filatelistyki na świecie!

W tymże samym momencie jakoś przejmująco zaskrzypiała podłoga w drugim pokoju, a w szafie s kłódkami trzasnęło donośnie.

Cioteczka, kobieta zacności, ale przesadna nieco, poglądna na nas nieznacznie z pod okularów i odczytująca czytana gazetę.

— Ocho! Już zaczynał swoje! — przegwoździła go wzrokiem, gdy usiłował sięgnąć po inny znaczek, „kapiący” się w olbrzymiej miednicy na krześle obok stołu; — masz odpowiedź na swe pobożne życzenia! Tam już coś łazi po pokoju i gospodaruje w szafie. Ja w każdym razie śpię dzisiaj razem z Milusią. Ty zawsze coś wy-

wolasz... Pamiętaj na tamtem mieszkaniu!

Wujaszek zrobił grymas wbijanego na pal, łypnął okiem na prawo i lewo i skrobiąc namiętnie paznokiem co-tylko wydobytą z miednicy znaczek, mruknął usprawiedliwiająco:

— „E, tam to było co innego... Tam duchy domagały się czegoś... Tak...”

— Przecie nie powiesz, że dawały do poznania swą wolę przewracaniem kwiatów w salonie i przekładaniem bielizny w szafie...

— A jednak...? Masz inne wyjaśnienie wspomnianych zdarzeń...? Dobrze, że potem jakoś samo ustało to wszystko.

— Tak... tak... Pamiętaj! Odezwiałem się. — Wartowałem nawet jedną noc w pokoju i nabawiłem się okropnego stłachu, — chwaliłem swe wątpliwe bohaterstwo.

— Mów, mów, powiedz! — nalegano zaszczep.

Bawiła u wuja mego dalsza rodzina, nie znająca dotąd szczegółów tej dla mnie po wsze czasy pamiętnej nocy „duchów”.

— Owszem... Jeżeli wuj nie ma nic przeciw temu? — zgodziłem się.

Przyzwalał więc kiwnął głową, rachując pod światło zabki nowego znaczk.

Zaczęłam, ku wyraźnemu zgorzeleniu ciotki, żegnającej się dyskretnie, z oczyma wyrażającymi mi potępienie.

— Postanowiono więc ostatecznie — mówiłem — by ktoś nawiązał kontakt z duchem, ktoś nie bojący się i nerwowo zrównoważony.

Ofiarowałem swe chęci — gotowy stanąć oko w oko z duchem, w istnienie którego w ówczesnem mieszkaniu wujostwa nie wierzyłem!

Poczuła ciotka nakarmila mnie obfitą, najpierw kolacją, popłakała się następnie nademną, postawiła wreszcie na stole w tragicznym pokoju talerz galarety wieprzowej i położyła bochen chleba, bym z siłą nie opadł, nim duch się pojawił, a zamykając drzwi, spojrzała na mnie tak, jakby ostatni raz w życiu patrzyła na swego siostrzeńca. Dreszcz mnie przebiegł po tem spojrzeniu, ale trzymałem jeszcze „fason”, i uśmiechnąłem się do niej na „dobranoc”.

Przekreśliła wyłącznik i zostałem sam jeden w nieprzeniknionych ciemnościach. Prostokąt żadnych świetlnych smug z zewnątrz, pogrążony więc w czerni pustego pokoju, usiadłem za stołem na otomanie pod szafą i czekałem...

Posłyszawszy wskazówki naręcznego zegarka posuwały się wolninko naprzód, wokół mnie panowała niczem niezamocowana cisza.

Dochodziło pół do dwunastej.

Przysłowiowa „godzina duchów” nie nadchodziła jeszcze. O ile czekałem na ducha z jakimiś zasadami — to winien był rozpo-

cząć swe występy nie wcześniej, jak za 30 minut.

Nawprost siebie miałem niedomknięte drzwi do przedpokoju, po lewej ręce wspomnianą szafę z wywracaną bielizną, po prawej, ogromne weneckie lustro, wiszące na ścianie. Czas biegł... Czuwałem.

By skrócić oczekiwanie, postanowiłem, nie gardząc zapobiegliwością cioteczny, poprobować galarety.

Nie czyniąc najmniejszego szmeru, namiętnie leżąc obok talerza nóż i odkrywszy bezszelestnie kawałek studziny, poczęłem go konsumować.

Do 12-tej brakowało w tej chwili 5 minut.

Właśnie podnosiłem do ust następny kasek, gdy od strony przedpokoju dobiegło mnie niby przytłumione westchnienie, czy przedziwne ziewnięcie i zaraz potem dało się słyszeć lekkie stapanie.

Zamarłem w bezruchu, z ręką w połowie drogi do ust, z otworzoną na przyjęcie galarety paszczką.

Fakt był faktem!

„Coś” szło ostrożnie ku mnie od strony przedpokoja.

Zrozumiałem — co znaczą szpilki w członkach. Włosy podniosły mi się momentalnie i stanęły „deba” — niewyraźne uczucie okropnego bezwładu ogarnęło mnie całego.

Z kątów pokoju wyrzwał ku mnie strach!...

A to „coś” szło powoli i zatrzymało się nagle. Robiłem w duchu rachunek sumienia, chciałem wołać na wuja lub ciotkę, ale głos uwiązł mi w krtani. „Ujrzałem!”

O jakieś 4 metry przedemną zaskrzypiało coś długie i denerwujące, poczem na wysokość może 40 do 50 cm nad podłogą zabłyśnęły dwa fosforyzujące punkty...

I znów to przerażające westchnienie.

Cudem — że jestem zły zimnym potem. To mój koniec! Sam chciałem... Biełem się z myślami, co czynić.

I znów odgłos stapania i światelka posuwały się ku mnie wolno.

Posadzka trzasnęła złowrogo, a ścienny zegar rozpoczął majestatycznie wydzwaniać 12-tą! Trwoga usiadła mi na barkach, paraliżując zdolność jakiegokolwiek rozumowego szukania wyjaśnienia szmerów.

Przypomniały mi się w tejże właśnie chwili wszystkie, kiedyś w dzieciństwie zaśpiewane okropności o zjawach i duszach pokutujących, które mi w długie godziny zimowych zmierzchołów tak szczerze szafuły piastunki, pochylone nad białymi łóżeczkami maleńkich ludzi...

Że tam potem, kiedyś w życiu, te wspomnienia gadek niańczonych wróca w najmniej odpowiedniej porze — o tem „nany” nie myślą wcale, zadowolone, że mały satrapa wystraszony zapewnieniami o niesamowitych rzeczach, do których zdolne jest, idące z ciemnego pokoju „bobo”, uśłysza wreszcie rozkazu, że zaraz trzeba

ich „nynać” lub grzecznie „spapać” kaszkę na mleczku...

A wieleb tych makabrycznych opowieści każdy z nas nasłuchiwał się przecież!

„Coś” szło tedy ku memu miejscu na otomanie najoczywiściej i niezaprzeczalnie...

Przebrzmiały uderzenia ściennego zegara!

Było ich dokładnie 12-ście! Pomimo woli odliczyłem do samego końca... Ani jednego mniej... Północ!

Ach!... Godzina wydarła zaświatom dla spraw osobistych duchów i wszelakich bezcielesnych istnień!

Godzina — pokutująca w wierzeniach i baśniach, jako jedyna z doby, w której wolno upiorom i innym nieuchwytnym istotom drwić z ludzi, grać im na nerwach, przyprowadzić o spazmy i wyrabiać z nimi najprzeróżniejsze okropności!

„Boże!”

Trzask powtarza się znów bliższy jeszcze... Lęk siedzi mi na karku i odbiera przytomność.

A tajemnicza zjawy stała teraz o dwa kroki odemnie...

Ach! Żeby móc krzyknąć i wezwać na pomoc wujostwo!

Gardło ściśnięte lękiem ani nie przepuszczało oddechu prawie. Dzieje się — co chce!

Zrobiłem nareszcie nieznaczny ruch ku brzegowi otomany, kombinując dostać się do włócznika elektrycznego przy drzwiach, o pół kroku od kanapy.

Zjawy wydawała przeciągle ziewnięcie i ruszyła dalej w drogę ku mnie.

Wiszące pod kątem do podłogi lustro, odbijało dwa świetlane punkty, zawieszone nad posadzką, płynące ku mnie na tle delikatnego odgłosu stawiania bosych stóp...

Żeby poczęły mi dzwonić larum, ręce miałem zimne jak lód, oddychałem z trudnością...

I nagle...

Właśnie na złość wszystkim zakutym racjonalistom przyszło nagle to najokropniejsze, podświadomie wycekiwane i przeżute:

Zjawy dała susa — tak mi się zdawało bodaj — na mnie, a raczej na stół!

Krzyknąłem okropnie, przewracając bezwład i zasłoniłem rękami oczy.

Dopięgło mnie głuche warczenie i młaskanie.

W tej samej chwili, poruszony mym krzykiem, nadbiegł wuj ze sypialni i włączył światło.

To był proszę państwa Rex, pies wuja, seiber, mający swe miejsce w przedpokoju...

Poczuł galarete wieprzową i szedł, świecąc w ciemności oczyma, przeciągając się i ziewając, pokąd nie skoczył na stół!

Skończyłem.

Stefan Krasinski (Kraków).

Cejlon — wyspa klejnotów.

Port w Colombo na Cejlonie.

Kraków, 10 grudnia.

(K) Wyspę Cejlon nazywali mieszkańcy Indyj „jasniejszą”. Europa zapoznała się z nią bliżej, dzięki wodzom Aleksandra Wielkiego zdobywcy Indyj, którzy nazywali ją: „staw lotosem czerwonym pokryty”. Grecy mówią o Cejlonie jako o „ziemi hiacyntu i rubinów”, a dla Chińczyków, którzy przybyli do jej brzegów na początku naszej ery, była to wyspa „klejnotów”.

Cejlon, położony jest niemal w równych odległościach od Suez, Madagaskaru, Australii i Chin. Nic więc dziwnego, że do jego stolicy portu w Kolombo (300 tysięcy mieszkańców), który jest siódmym z rzędu na świecie, przybija corocznie około 4000 statków. Długość Cejlonu wynosi 360 km, szerokość 190 km, obwód 1060 km, a powierzchnia 66.000 km. kw.

Środek wyspy i południe zajmują

wzgórza i góry, oraz wyżyny skalne,

z których pędzą setki strumyków. Dzięki bujnej roślinności, bo klimat jest tropikalny, Cejlon wygląda bardzo pięknie i jest nazywany „rąjską wyspą”. Nędzne chaty tubylców toną w gajach palmowych, doliny zasiane są ryżem, a w górach widnieją pola herbaciane.

Z pośród drzew charakterystyczną jest palma jaffneńska, bananowiec, drzewo podróznika, które dostarcza chłodnej i orzeźwiającej wody, chlebowiec o owocach, co waża po 20 kg, drzewa pomarańczowe, kamforowe, karczukowe, cynamonowe, waniljowe, granaty, daktyle, figi, kakaowce, koprą i t. p.

Tuż u kresu plantacji zaczyna się bór dziewiczy — dżungla, pełna tajemnic, gdzie kielkują nieprzeliczone ziola lecznicze, bambus, któremu przybysza codziennie 10 cm wzrostu i figowiec indyjski, którego można spotkać wszędzie. Wśród tych lasów dziewiczych żyją całe roje ptaków, począwszy od skrzekliwej papugi i kruką, a skończywszy na małych kolibrach, rąjskich ptakach i eskadrach nietoperzy.

W chwili gdy Europa zapoznała się bliżej z Cejlonem, zamieszkiwały wyspę dwa wielkie ludy:

Syngalezi i Tamulowie,

kterzy różnią się między sobą pod wielu względami. Również ich język i pismo są odrębne. Pierwsi należą do Arjów, drudzy wywodzą się aż od Drawidów, przynależą więc do rasy semickiej.

W VII wieku przed Chr. Syngalezi dokonali inwazji. Tubylcami, których zastali na wyspie byli **Weddas**, resztki ich do dzisiaj chronią się w dżungli. Syngalezi zostali wyparci później przez Tamulów i utrzymali się jedynie na południu.

Kiedy w roku 307 przed Chr. dotarli do Cejlonu echa buddyzmu, Syngalezi przyjęli

go natychmiast. Wówczas Tamulowie zupełnie odseparowali się od nich.

Dzisiaj mieszkańcy wyspy są w 60% wyznawcami Buddy. Od szeregu lat postępuje chrystianizacja wśród tubylców, w której

wybitną rolę odgrywa misja katolicka.

W ostatnich latach, także i z ziem polskich wyjechało szereg księży i kleryków, aby nieść słowa Chrystusa w te odległe strony.

Trzeba wiedzieć, że gdy Francja, Anglia i Hiszpania były jeszcze pogrążone w ciemnościach nocy pogańskiej, już pierwszy blask wiary spłynął na Indie i prawdopodobnie na Cejlon.

Portugalczycy wylądowali na Cejlonie w pobliżu Kolombo **już w roku 1505**. Północną część wyspy z miastem Jaffna, zawiadniali jednak dopiero w 1587 roku. **Z czasem Cejlon dostał się Wiskiej Brytanji**. Kolombo poddało się jej już w roku 1776, a w dwa lata później ogłoszono Cejlon kolonią

Taniec djabelski tubylców na Cejlonie.

korony brytyjskiej. Z początku przyłączono go do Indyj, dopiero od roku 1802 stał się Cejlon oddzielną jednostką administracyjną. Bogactwa Cejlonu przynoszą W. Brytanji olbrzymie dochody, to też strzeże tej kolonii jak oka w głowie.

Ludność Cejlonu liczy około 5 milionów, z czego Syngalezów jest ponad 3 miliony, a Tamulów prawie półtora miliona.

Półwysp Jaffna,

który stanowi północna część Cejlonu, może poszczycić się jedną z najbardziej pożytecznych odmian palm. Jeden z poetów, opiewając tę palmę powiada, że **służy do 801 celów**. Palma jaffneńska wyrasta do 40 metrów. Dostarcza ona człowiekowi materiału na wyżywienie, mieszkanie, sprzęty domowe, ubranie i... pogrzeb.

Z liści robią tubylcy dachy, płoty ogrodów, plecione posłania, koszyki i kapelusze, a krajane w pasy przechowują literaturę minionych wieków. Bardzo pożywnym i pożytecznym jest sok palmowy, z którego można wygotować cukier, który nie usteępuje w niczem cukrowi trzcinowemu lub buraczanemu. Na półwyspie znajdują się też oazy drzew kokosowych i bananowych, tytoń i rośliny podzwrotnikowe. Tytoń Jaffny ma sławę na całej wyspie i w Indiach aż po Ganges.

Kokosowiec stał się nie tylko ozdobą, ale i bogactwem wyhrzeża cejlońskiego. Liście jego wydłużają się na 6—10 metrów. Z liści spletają ogrodzenia, dachy i ściany wiejskich chat. Z kokosowego drzewa zbiera się owoce **12 razy do roku**. Z każdego kokosowca opada corocznie do 100 orzechów, a z naciętej jego korwy można otrzymać wino, cukier i arak. Wewnątrz twardej skorupy znajduje się płynny olej, który służy do oświetlania, fabrykacji mydła, roślinnej margaryny itd.

Z pośród zwierząt ssących

na pierwsze miejsce wybijają się słoni,

który żyje tak w stanie dzikim, jak i oswojonym; w tym ostatnim wypadku oddając ludzkom nieocenione usługi. Dalej idzie **niedźwiedź**, który często napastuje tubylców. Dalej spotkać można **lamparta**, który

jednak rzadko napastuje ludzi. Typowym jest **wielki bawół**, który chętnie szuka schronienia przed rojem owadów w bagnach, gdzie zarurza się aż po same nozdrza.

Największym wrogiem człowieka jest tam moskit — roznoszący straszną chorobę, malarję.

Wielkie szkody wyrządzają niekiedy dokuczliwe **białe mrówki**, czyli termyty.

Z pośród 30 gatunków węży znanych na Cejlonie, 7 jest jadowitych, których ukąszenie jest śmiertelne; ziemia w Madu słynie ze swej mocy uzdrawiającej, a kościół tam wybudowany jest miejscem licznych pielgrzymek.

Miasto Anuradhapura było przez długi czas metropolją Cejlonu. Dziś może poszczycić się jedynie kolosalnymi ruinami i pielgrzymkami buddyjskimi.

Ryż jest głównym pokarmem Cejlończyków.

Przygotowanie ryżu na posiłek jest bardzo prymitywne. Do mlócenia używa się wółów, poczem miażdży się go w drewnianych stępach. Ciekawe, że niema większego despektu dla mężczyzny na wschodzie, niż gotowanie sobie ryżu. Dzięki obfitości korzeni, można sporządzać do ryżu najrozmaitsze sosy. Opowiadają, że na zwykłym obiedzie dawnych królów, 200 gatunków sosów okalało misę ryżu, dymiącego parą. I dziś jeszcze na wielkich biesiadach możnowładców cejlońskich ukazuje się do 50 gatunków sosów. W zależności od okolicy, ryż zbiera się nawet do 3 razy na rok.

W środku południowego trzonu wyspy znajduje się

samotna Iglica Adama,

o której Cejlończycy przechowują, szereg podań. Na południe od niej leży Ratnapura, czyli miasto drogich kamieni. Są tam pola, najbogatsze w gemmę cejlońską, szafiry, rubiny, chryzolity, ametysty, akwamary-

Aleja palmowa w Kandy na Cejlonie.

bogactwach kraju, **nie można pominąć pereł**, których połowem trudnią się tubylcy, oraz kopalni grafitu.

Kobiety na Cejlonie lubią obwieszać się biżuterją. Stroją więc szyje złotymi łańcuszkami, wysadzane drogiem kamieniami, ramiona bransoletami, ręce pierścieniami, a niektóre obciążają kosztownościami nawet nogi. Inne noszą conajmniej ówierofuntowe zausznice, które rozdzierają koniuszek ucha! Nawet na palcach u nóg noszą po kilka pierścionków, nie oszczędzając nawet swych nosów, tak przeciętych, że nieraz rączka dziecięcia przesunie się przez otwór, tkwiący w nozdrzach.

CIEKAWOSTKI.

Kortez, podczas gdy przebywał w Meksyku zaobserwował, że tamtejsi mieszkańcy są bardzo obowiązkowi w składaniu daniny swojemu władcy, że najbiedniejsi, którzy nie mają, codziennie czyszczą swoje ciała i zbierają wszy. Gdy napelnią niemi małe woreczki, składają je u stóp monarchy.

Nie każdy wie o tem, a jednak wszy odgrywały także rolę i w polityce. Pewien uczony opowiada o dawnym obyczaju, jaki był zakorzeniony w jednym z miast szwedzkich, w którym wybór burmistrza odbywał się w następujący sposób: osoby z pośród których miano dokonać wyboru, siadały z pochylonymi głowami dookoła stołu, dotykając go brodą. Na środek stołu puszczano wesz. Na czyją brodę weszła, ten zostawał na rok burmistrzem.

W muzeum wiedeńskim znajdują się szczątki przedhistorycznych niedźwiedzi, wykazujące niezawodnie objawy stanów zapalnych szczęk i zębów.

Pewien uczony otrzymał z amerykańskiego muzeum przyrodniczego skalpy z dwudziestu przedhistorycznych mumii Indian amerykańskich. Na trzech z nich znalazły się nietylko gnidy, ale i wszy we wszelkich okresach rozwoju.

Cesarz rzymski Heliogabal, który zasłynął z najdziwniejszych pomysłów, urządził przedstawienia, w których stano do walki 1000 myszy, 1000 ostropysków i tyśiac lasie.

Wesz — jak powiada jeden z uczonych — przystosowuje się pod względem koloru do żywiciela. Wesz afrykańska jest — czarna, hinduska — przydymiona, japońska — żółtawo-brunatna, eskimowska — jasno-brunatna i europejska — brudno-szara.

Do niedawnych jeszcze czasów utrzymywała się bajeczka o pochodzeniu dzikich kaczek i gęsi. Jeden z duńskich historyków Saxo Grammaticus podaje, że pisklęta dzikich gęsi wychodziły z muszli, które rosły na drzewach na Orkadach.

Zbiór liści herbacianych na Cejlonie.

Fragment ogrodu botanicznego w Kandy na Cejlonie.

Jak wieś broni się przed złodziejami?

Kraków, 10 grudnia.

Wies „zaciszna i spokojna” należy do przeszłości. Dzisiejszy rymopis nie mógłby już opiewać bujnych rozkoszy życia sielskiego, bo patryjchalne stosunki, które tam ongiś panowały, uległy znacznemu pogorszeniu na skutek wojny wszechświatowej, a obecnie niema żadnej różnicy między miastem a wsią, zwłaszcza, o ile wzmniemy pod uwagę spokój i bezpieczeństwo życia i mienia.

Zagospodarowany dostatnio dawniejszy kmótek, zasypiał spokojnie w nocy po uciążliwej dziennej pracy i znojemnym trudzie. Był on pewny, że nikt nie pomyśli nawet o tem, aby uszczknąć cokolwiek z jego własności. Atmosfera taka dobrobytu i błogosławionego spokoju wiejskiego panowała — jak to już zaznaczyliśmy — przed przedostatnią wojną, a chociaż później nastąpiło pod tym względem pewne „wykolejenie”, to jeszcze jakoś żyć się dało. Chłop dziękował Bogu za to, co było i nie miał jeszcze powodu narzekać na ciężkie i niebezpieczne czasy.

Stajnie i domy nie były po największej części na noc zamykane.

Stada gęsi wędrowały całymi dniami spokojnie po łąkach i błoniach bez żadnego dozoru, a w nocy obozowały na wodach i stawach. Można było zostawić na noc suszącą się na płocie białiznę, bo nikt jej nie ruszył. Zdarzały się wpławdzie tu i ówdzie wypadki drobnej kradzieży, jednak wiadano zaraz, kto jako złodziejasek mógł wchodzić w rachubę. Był to z pewnością znany w okolicy bezrobotny pijaczyna. Po szydowaniu leciał co tchu do takiego „indwiduum” i najczęściej rzecz skradzioną odbierał.

Czyż nie przypominają nam takie stosunki owych pierwotnych wieków, które sławił poeta rzymski Owidiusz i nazywał je złotymi?...

Parę lat przed wojną dzisiejsza, żyła już jednak wieś

pod groźbą ustawicznych kradzieży,

nie mówiąc już o napadach rabunkowych, o których się również słyszało. Niektóre powiaty, jak np. warszawski, tarnowski, mielecki, były szczególnie niebezpieczne.

Cóż tam u was we wsi słychać?

— Byłoby dobrze, gdyby nie ci złodzieje — odpowiadał chłop. Za dnia jako tako, ale w nocy nie można spać. Musi się całą noc czuwać.

— No i pilnujcie?

— Tam gdzie jest chłop, to i upilnuje, ale gdzie tylko sama baba, to złodziej śniaga z niej pierzyny i nie pomaga ani płacz ani prosby.

— To pewnie jacyś obcy złodzieje?

— Ale gdzie tam, znajomi, z tej samej wsi.

— A czemuż nie zwracacie się do policji?

— Niech Pan Bóg broni — zarazby takiego ubili, albo dom jego podpalił.

— A cożbyście radzili na złodzieja?

— Po cesarsku 25 odlewanych.

— A areszt to nie pomaga?

— Pamięl! Z aresztu to sobie złodzieje kpią. Przecież takiemu złodziejowi netylko nie wstyd, że siedział w kryminale, ale się jeszcze tam chlubi.

I kradli tedy złodzieje wiejszy wszystko, co im wpadło pod rękę, z wyjątkiem pleniędzy, bo ich nigdy nie było. Gineła białizna, gęsi, krowy, pościel, a nawet polskie słoniny z komory, o ile nie były dobrze zabezpieczone. Lepsi złodzieje potrafili dopaść świnie, a byli i tacy, którzy się niewinnego bydlatka imali. Rano płacz, krzyk i zamieszanie w domu, jednak nie to nie pomagało. Taki stan rzeczy

nie mógł jednak trwać w nieskończoność.

Ludność otrzaskała się z apatii i zaczęła sama przeciwdziałać kradzieżom, obmyślając coraz to nowe środki. Zrozumiała bowiem, że wobec szczupłej ilości policji musi sama stanąć do walki. Przedewszystkiem każde gospodarstwo postarało się przynajmniej o jednego psa, podczas gdy przedtem czułe to czworonogi hodowali najbogatsi rolnicy i to nie w celach obrony przed kradzieżami, ale raczej dla wyróżnienia się od innych „lichoty”, czyli drobnych gospodarzy. I wkrótce odpowiednio dobrany pies oddawał wcale dobre usługi.

Abymy jeszcze pewniej i intensywniej pilnował kundel domu, a nie wałęsał się nocami no wsi, przywiązywano go za pośrednictwem obroży do łańcucha, którego koniec górny w kształcie kółeczka wisiał na grubym drucie, przeciągniętym na wysokości okapu wzdłuż całego frontu domu. Końce poziomo wiszącego drutu przytwierdzano do innych budynków lub do drzew. W ten sposób uwiązana psina latała całuniesieka noc przed oknami tak i z powrotem, czyniąc niezmierny hałas ustawicznym szezecekaniem i metalicznym dźwiękiem ślizgającego się po drucie łańcucha.

Lecz i złodzieje nie zasypiali sprawy, bo rychło

postarali się o środki usypiające,

a nawet trujące psy, które się pozwalały przekupywać kiełbasą, nasyconą owemi miksturami. Zdarzało się nawet, że nieopatrzonego psa wyprowadzano za wieś, przywiązano go do drzewa i tak pozostawiano; gospodarz na drugi dzień szukał netylko skradzionych rzeczy, ale również i zaginionego „burka”.

Zaczęły się tedy dyżury nocne po wsiach więcej zagrożonych. Dwóch lub więcej

zmieniających się co noc wartowników obchodziły wszystkie zakątki osiedla i starała się w ten sposób przewencyjny przeciwdziałać wszelkim zakusom na cudze dobro. Lecz i ten krok okazał się niewystarczający, wobec czego

puszczono w ruch i inne pomysły.

Umieszczano mianowicie po jednym łóżku przy każdym oknie, aby w ten sposób uniemożliwić złodziejowi dostawanie się do wnętrza domu. I to na pewien czas skutkowało, ale nie na długo.

W odpowiedzi bowiem na ten proceder przedsiębiorczy złodzieje zaczęli z zewnątrz otwierać ostrożnie znanymi sposobami okna i ściągając pierzynę ze śpiących twardo domowników, co im było bardzo na rękę, bo sprzedając pierza przynosiła pokaźne zyski. Aby przerwać tę niecną i zuchwałą robotę złodziejską, jęły kmoszki zaszywać pierze w stare, słabe galgany. Sposób ten okazał się bardzo celowy, bo ilekroć złodziej chwycił przez okno w silne, plagujące ręce taką poszewkę i pociągnął ku sobie, rwała się ona w palcach, a pierze rozsypywało się i pozostawało na łóżku. Kradzież się nie udawała i złodziej odchodził z niezem, klnąc na czem świat stoi.

W ostatnich czasach poszła pomysłowość wioskowa jeszcze dalej. Zaczęto mianowicie okna i okienka zaopatrywać w kraty, a drzwi wchodowe do domów i stajen zabezpieczać od wewnątrz żalazniami sztabami. Walka ta nie doprowadziła do pożądanego rezultatu i kradzieże były nadal na porządku dziennym. Złodzieje dostawali się do mieszkań przez strzechy lub wprost przez drzwi wchodowe w ten sposób, że je wylamywali, lub rebili w nich świderkami otwory obok siebie w kształcie koła i kółka pilczkami wycinali. Przez tak zrobiony otwór nsuwali rękami żelazne zapory.

Ponieważ koło Warszawy kradzieże szczególnie dawały się we znaki, wpadła ludność tamtejszych wsi na znamienny pomysł. Oto poczęto tam organizować

ochotnicze straże bezpieczeństwa.

Skutki okazały się nadzwyczajne, bo wszędzie gdzie powstały takie organizacje, ilość kradzieży coraz bardziej malała, aż wreszcie ustała.

Dwory nasze, zasobne i pełne dóbr, również nie próżnowały. Ponieważ w pierwszym rzędzie były narażone na kradzieże, przeto pomnożyły ilość stróżów, którzy na zmianę pełnili straż całymi nocami. Souzczano się na noc z łańcuchów po kilka psów. Okna zaopatrywano w kraty żelazne i dębowe okienne.

Te środki ochronne były zawsze skuteczne.

ne, jednak zdarzały się i wyjątki. Oto co mi opowiadał swego czasu pewien ziemianin. Tak jak i inni zaopatrzyłem również okna parterowe w kratki, lecz mimo to pewnej nocy złodzieje przedostali się po drabinie na piętro. O ich bezczelności świadczy fakt, że we dworze na parterze spało owej nocy dwóch policjantów, a obojście pilnowali stróż ze sforą psów.

I gospodarowali sobie jak w domu, pakując wszystko, co uważali za odpowiednie do kieszeni i worków. Po upływie jakiego kwadransa, zbudzeni podejrzanym hałasem na piętrze przypuścili policjanci atak na piętro, lecz złodzieje byli w jednej chwili na parterze. Wkrótce umknęli pod osłoną nocy, policjanci zdołali ich jednak w krótkim czasie odszukać i aresztować.

Jak widać z powyższego,

walka wsi ze złodziejami jeszcze nie skończona

i przemysł złodziejski również w dzisiejszych anormalnych czasach nadal triumfuje. „Kijem tego, kto nie pilnuje swego” — mówi stare przysłowie. W myśl powyższej zasady każdy musi w pierwszej linii sam bronić swego mienia. Wobec szczupłej ilości policji do walki ze złodziejami musi stanąć cała wieś. Dużą pomoc stanowią energiczne i nie dające się przekupić psy. Najlepszą gwarancję dają jednak wartownicy, którymi i w miastach posługują się banki i kasy i wielkie sklepy, jakkolwiek są one zaopatrzone pozatek kłódkami i zatraskami ochronnymi, oraz posiadają przyrządy alarmujące.

O ile kradzieży dokonywał złodziej nieznamy, powinno się natychmiast dać znać policji.

Każda zwłoka szkodzi śledztwu.

Gdy przestępstwa pozostawił ślady nóg lub butów w śniegu, prochu lub błocie, należy je zabezpieczyć i zwrócić na nie uwagę policji, bo ślad taki prowadzi do wykrycia sprawcy. Zdarza się również, że przestępca pozostawi na skutek rozłargnięcia i pośpiechu na miejscu czynu jakieś przedmioty złodziejskie (wtyrki, nóż, siekierę, chusteczkę, którą ocierał pot, albo nawet części ubrania (marynarka, kapełusz). Przedmioty takie należy oddać policji, bo są one wielce pomocne w dochodzeniach.

Najważniejszą rzeczą jest jednak dla policji określenie chłobcy w przybliżeniu wyglądu złodzieja, czy nawet jego ubrania, bo fakt taki doprowadzi napewno do jego wykrycia i aresztowania.

I. W.

Pierwsze posiedzenie Rady Przybocznej przy Miejskim Urzędzie Mieszkaniowym w Krakowie

Jak wiadomo, Stadthauptmann — Miejski Urząd Mieszkaniowy jest obecnie jedyną placówką służbową, uprawnioną do dysponowania lokalami mieszkalnymi, zarobkowymi, zawodowymi i innymi na obszarze m. Krakowa.

Abymy zorganizować skuteczną współpracę placówek służbowych, zainteresowanych przy rozdziale lokali, powołał Stadthauptmann Radę Przyboczną, w skład której wchodzi po jednym przedstawiciel władz wojskowych, „SS” i Policji, Rządu i Szefa Dystryktu.

W dniu 6 grudnia 1940 odbyło się u Stadthauptmanna pierwsze posiedzenie tej Rady Przybocznej. Rezultatem jego było dodatkowe w skutkach omówienie najważniejszych kwestyj, jakie tymczasem się wyłoniły. W toku bieżących konferencji będzie się w przyszłości wyjaśniało na Radzie Przybocznej poszczególne takie kwestie i będzie się tworzył przez rzeczową ocenę wzajemnych interesów podstawę dla decyzji Stadthauptmanna — Urzędu Mieszkaniowego.

O ile chodzi o gospodarowanie lokalami mieszkalnymi, będą brali na przyszłość udział w posiedzeniach przedstawiciele Kolei Wschodniej i Niemieckiej Poczty-Wschód, natomiast w sprawach dotyczących gospodarowania lokalami zarobkowymi

mi i zawodowymi przedstawiciele Izby Handlowej i Przemysłowej oraz Izby Rzemieślniczej (po jednym dla każdej zastąpionej placówki służbowej wzgl. instytucji).

Jako naglące cele w sprawie polepszenia stosunków w zakresie gospodarowania lokalami wymieniono: ograniczenie zapotrzebowania poszukujących lokali do miary rzeczowe uzasadnionej i to zarówno co do poszczególnych osób, jak biur, kontrola dotychczasowego rozdziału lokali w tym kierunku, czy jest nadal uzasadniony, ustalenie ilości wszystkich lokali, którymi jeszcze można dysponować i wykończenie lokali, które są w stanie budowy. Urząd Mieszkaniowy poczynił już wszelkie potrzebne kroki, o ile osiągnięcie tych celów należy do jego właściwości.

Abymy zaspokoić silne zapotrzebowanie pokoi hotelowych, będzie się wywierało nacisk w tym kierunku, aby umieścić stałych mieszkańców pokoi hotelowych gdzieindziej w przedsiębiorstwach, trudniących się dostarczaniem noclegu.

Dalsza praca Rady Przybocznej będzie szła w tym kierunku, aby w toku ciągłej współpracy odpowiedzialnych placówek służbowych usunąć te trudności, które w chwili obecnej przeszkadzają jeszcze w należytem uporządkowaniu sprawy mieszkaniowej.

znacznym procencie cukru tak, że w tej chwili na terenie Lublina pracuje 7 cukrowni. W związku z tem został stworzony plan przewidujący dalsze prace nad zwiększeniem wydajności gospodarczej okręgu lubelskiego tak, aby kwestję aprowizacji można było oprzeć na pewnych i trwałych podstawach.

Tragiczne skutki najechania przez pociąg.

(Jo) Kraków, 10 grudnia. Szywański J. lat 27, zamieszkały w Pleszowie, robotnik Monopoli Tytoniowego w Czyżynach, padł w poniedziałek ofiarą strasznego wypadku. W czasie przejazdu samochodem ciężarowym przez tor kolejowy najechał pociąg, który potracił samochód. Szywański wypadł z samochodu pod koła pociągu i do-

znał obcięła nóg, zmiążdżenia lewego przedramienia oraz licznych ran gowy.

W stanie beznadziejnym został po zaopatrzeniu przez lekarza Pogotowia Rat., przewieziony do szpitala św. Łazarza. Jak się dzisiaj dowiadujemy, Szywański zmarł w szpitalu skutkiem odniesionych ran.

Kronika żałobna.

(Stan.) Kraków, 10 grudnia. W ostatnich dniach zmarli w Krakowie: Z Grabców M. Białoruska, lat 82; Magdalena Batorowa, lat 74; z Dobrowolnych Ernestyna Irzyńska, wdowa po funkcjonariuszu kolejowym, lat 61; Benno Exner, em. urzędnik Sierszańskich Zakładów Górniczych, lat 61; Franciszek Chowaniec, em. profesor gimn. św. Jacka w Krakowie i b. dyrektor Seminarjum w Nowym Targu, lat 81; Stanisław Kulickowski, kupiec, lat 53 i Leon Juszczykiewicz, spedytor, lat 46.

Strasza „wdzięczność” szaleńca za gościnę.

(Jo) Kraków, 10 grudnia. Przy ul. Friedleina mieszka z dwojgiem dzieci p. Anna Torba, lat 34, której mąż znajduje się zagranicą. Kilka dni temu zgłosił do niej przyjaciel jej męża, prosząc ją o chwilowe udzielenie mu schronienia, gdyż w tej chwili znajduje się bez środków do życia i bez mieszkania. Kobieta, znając go jeszcze z czasów przedwojennych, przyjęła go i udzieliła mu gościnę.

Kiedy wróciła wczoraj z miasta do domu zastała mieszkanie zamknięte. Wreszcie po długim dobijaniu się do mieszkania otworzył jej drzwi ów osobnik uzbrojony w młotek, którym ugodził ją w nos tak, że złamał jej kość nosową. Z wnętrza mieszkania dochodziły krzyki jej dwojga dzieci, które zastała również okaleczone młotkiem. Szaleńco zadał cały szereg ran głowy dwojgu dzieciom, następnie oblał je kwasem solnym tak, że doznał poparzenia I i II stopnia. Oprócz tego, jak zeznał chłopiec Stanisław, wlewał mu bonzynę do ust, chcąc ją podpalić.

Po dokonaniu tych szaleńczych czynów zbiegł. Policja poszukuje sprawcy. Zawezwany lekarz Pogotowia udzielił opatrunku nieszczęśliwym ofiarom obłąkańca, które następnie przewieziono do szpitala św. Łazarza.

Gięzkie wzięcie za nielegalny handel bydłem.

Częstochowa, 10 grudnia. Niemiecki Sąd Specjalny w Częstochowie skazał Wincentego Ignasiaka i Stanisława Janusa, mieszkańców Brzeźnicy, w powiecie częstochowskim, na karę ciężkiego więzienia, po roku każdego, za kupno krowy dla celów potajemnego uboju.

Wspólnik oskarżonych, żyd Jozek Reiber, został już wcześniej skazany, a na rozprawie swych towarzyszy występował w charakterze świadka. Przewód sądowy, wykażąc, że obydwa oskarżeni w maju z. b., wspólnie z Reiberem kupili we wsi Korzecho krowę za zł. 450, którą następnie tego samego dnia usiłovali sprzedać w Częstochowie. Pełniący służbę policjant zatrzymał obywateli łatwego zysku handlarzy, skonfiskował krowę, a ich samych przekazał władzom sądowym.

(Jo) ADRESY APTEK, DYŻURUJĄCYCH DZISIEJSZEJ NOCY W KRAKOWIE: Retoryka 1, tel. 130-72; Krakowska 19, tel. 101-21; Długa 88, tel. 173-26; Adolf Hitler Platz 42, tel. 114-27; Florjańska 15, tel. 100-31; Karmelińska 9, tel. 123-83; Dietla 76, 103-30; Zwierzyniecka 7, tel. 124-27; Mogilska 16, tel. 175-90; Plac Zgody 18, tel. 165-54.

(Jo) WYPADEK NA ULICY. W poniedziałek przy ul. Lwowskiej na Podgórzu został potrącony przez samochód stolarz z Karwiny, Wróbel Jan, lat 40, doznając ran tłuczonych głowy, oraz wstrząsu mózgu.

(Jo) POŻAR W PIWNICY. W poniedziałek wyjechała Straż Pożarna o godz. 11.18 na ulicę Dietla 5, gdzie w rzeczywistości Horowitza, będącej pod zarządem komisarycznym, zapaliły się szmaty w okienku wentylacyjnym piwnicy. Zapalenie spowodowane zostało najprawdopodobniej przez rzucenie niedopałka papierosa. Pożar, który nie spowodował żadnych szkód, straż szybko ugasiła.

(Wiadomości handlowe.

Bez odpowiedzialności redakcji).

WYCIECZKI Z PROWINCJI do Krakowa na film „Szlakiem szaleńców”. Uwaga! Należy zarezerwować bilety na pożądaną seans w kinie „Wanda”, ul. św. Gertrudy 5, tel. 173-05, by ewentualnie po przyjeździe do Krakowa uniknąć rozczarowania z powodu braku wolnych miejsc.

KRONIKA

Rezerwuar gospodarczy większych miast.

(Jo) Kraków, 10 grudnia. Okręg lubelski, dzięki nadzwyczajnej wydajności swojej urzędniczej ziemi, stanowi dla większych miast jak Kraków i Warszawa, rezerwuar netylko płodów rolniczych, ale i bydła.

Specjalnie jesienny zbiór ziemniaków umożliwił większe dostawy z Lublina do Krakowa i Warszawy, a na uwagę zasługują również wzmogona produkcja cukru, dzięki tegorocznym zbiorom buraków, o

JERZY RACKI.

Strzały w podziemiu

17.

— To już wiem. Miejsce spotkań był szynk niejakiej Rogatkowej przy ulicy Dziwnej. Jest on obecnie pod obserwacją, ale to nie pomoże. Wszystko jest skomplikowane przez to, że Rzecki został ranny w teej awanturze i nie wiem czy się wylży. To opóźni nasze śledztwo, gdyż on jeden miał wszystkie nici w ręce.

— Jak pan mógł to tego dopuścić?

— Musiałem. Rzecki to dobrze robił, a przytem żaden z nas nie przypuszczał, że dojdzie do strzelaniny. Teraz mamy obydwa za swoje.

— Niech pan nie rozpacz. Może się jeszcze wszystko dobrze skończy. Narazie niech pan idzie spać. Coś mi mówi, że tego herszta jeszcze dostaniemy w swoje ręce. Jak tylko Rzecki wróci do przytomności, trzeba go przesłuchać.

XL

Rzecki nie napisał wspaniałego reportażu na temat próby włamania do skarbcza „Nadziei”. Już zdawało mu się, że jest blisko wybranego celu, że dzięki przypadkowej znajomości z Walkiem, uda mu

się nakryć bandę włamywaczy na gorącym uczynku, tymczasem jednak sprawa zakończyła się połowicznym sukcesem. W ręce policji wpadli wprawdzie dwaj sprawcy włamania, ale zato herszt całej bandy umknął.

O tem oczywiście Rzecki nie wiedział. Przy protekcji Walka dostał się do bandy rzekomego Gwoźdźcia, brał udział w podkopie, przyczem musiał co wieczór charakteryzować się i nie został przez nikogo poznany, bo ostatecznie w tych sferach nikt nie obracał się przedtem. W chwili kiedy był o krok od wspaniałego sukcesu — kula, wyrzuciona przez herszta bandy, zraniła go w płuco.

Kula ta uratowała go przed czem innym, a mianowicie przed podejrzeniem Walka i Ferdka o wspanianie ich. Gdy zobaczyli ciało Felka, walące się na ziemi, zmartwieli z przerażenia i żal im się zrobiło kolegi. Nie przypuszczali, że temu koledze właśnie powinni przypisać nieudanie się wyprawy. Z policji nikt ich oczywiście o tem nie powiadomił.

A teraz Rzecki walczył ze śmiercią. I tym razem przy większej sprawie musiano kogo innego wydelegować z redakcji dla napisania reportażu. I nawet ten reportaż nie pomógł mu do pozyskania sławy, gdyż ze względu na toczące się śledztwo, musiano pominąć całkowicie milczeniem jego udział w aferze. Oznaczono go jako Felka Krypścia, podejrzanego osobnika, który podczas próby wła-

mania do skarbcza „Nadziei” został w ogólnej strzelaninie ranny.

W redakcji nie wiedzano nic o powodach nieobecności Rzeckiego. W nocy wywołano starego Brzozowskiego od łamania numeru i powiedziano mu w krótkości o co chodzi, tak, że zdażył jeszcze zamieścić wiadomość w porannym wydaniu o zlikwidowaniu szajki bandyckiej. Gdy jednak upierał się o wysłanie Rzeckiego, wówczas aspirant Kaczmarek krótko mu powiedział, że według jego informacji pan redaktor Rzecki padł ofiarą wypadku i leży w szpitalu.

Pamiętając jednak o tem, że Rzeckiemu winien był znaczna część swego sukcesu, Kaczmarek wybrał się na drugi dzień do szefa redakcji i w zaufaniu opowiedział mu przebieg wypadków, zastrzegając jednak całkowitą tajemnicę.

Wśród kolegów Rzeckiego wiadomość o jego wypadku spowodowała istną powódź plotek. Ktoś widział go w podejrzanej okolicy na Dziwnej, ktoś obito o uszy, że Rzecki został odpalony przez Ostermana, tak więc powstała legenda, że Rzecki dokonał zamachu samobójczego z powodu zawziędzonej miłości.

Taka wersja dotarła do Marysi. Nie była nią zaskoczona. Spodziewała się jej niemal, aczkolwiek ostatnie dni Rzeckiego wskazywałyby na to, że wyrwał się już z kręgu samobójczych myśli. W głębi duszy nienawidziła dziewczyny, przez

którą Rzecki obecnie leżał na łożu śmiertelnym.

Mając wolne popołudnie, poszła do kliniki chirurgicznej, gdzie miał leżeć Rzecki. Po drodze kupiła kilka kwiatów, które chciała postawić obok łóżka chorego. Gdy weszła do poczekalni szpitalnej, wówczas zastała tam dwie czekające już na wizytę kobiety. Obydwie były skromnie ubrane, obydwie były bardzo ładne. Ale na pierwszy rzut oka można było poznać, że o ile jedna należy do tak zwanego lepszego towarzystwa, to druga musi pochodzić z ludu. Obydwie patrzyły się wrogo na siebie, obydwie niechętnie spojrzaniem obrzuciły Marysię, gdy ta ukazała się na progu.

Marysia siadła na krześle, czekając na dopuszczenie do chorego. Za chwilę weszła pielęgniarka.

— Proszę pań — bo zdaje mi się, że wszystkie panie chciały złożyć wizytę panu Rzeckiemu — narazie lekarz nie pozwolił na żadne odwiedziny. Chory przeszedł poważną operację i jeszcze nie obudził się po narkozie. Proszę się zgłosić za trzy, cztery dni, ostatecznie mogą panie dowiadywać się o stan chorego na portjerce. A kwiaty mogą panie zostawić — dodała z uśmiechem — ja mu je już zaniosę. Sądzę, że będzie mu bardzo miło, jak się obudzi i zobaczy tyle kwiatów. Może panie zechcą powiedzieć swoje nazwiska?

(Ciąg dalszy nastąpi).

OBWIESZCZENIA URZĘDOWE

Sygnatura: Km 155/40

Obwieszczenie o licytacji nieruchomości.

Komornik Sądu Grodzkiego w Zakopanem Wiktor Jeleński mający kancelarię w Zakopanem, ul. Kamieniec Nr. 2684 na podstawie art. 876 i 879 k. p. c. podaje do publicznej wiadomości, że dnia 30 stycznia 1941 r., o godz. 11 w Sądzie Grodzkim w Zakopanem odbędzie się sprzedaż w drodze publicznego przetargu należącej do dłużników Wacława i Marii z Bachledów Gróbarzów Księstwo w Zakopanem, prowadzonej przy Sądzie Grodzkim w Zakopanem składowej się z pbn. kat. 1307 i pgr. kat. 9544 o łącznej powierzchni 1019 mtr. kw. Na nieruchomości, położonej przy ul. Krupówki, obecnie ul. Główniej, znajduje się 3-piętrowy budynek murowany, oraz dom drewniany, przeznaczone na sklepy i mieszkania. — Nieruchomość oszacowana została na sumę zł. 164.514, cena zaś wywołania wynosi zł. 109.876. Przystępujący do przetargu obowiązany jest złożyć rekognicję w wysokości zł. 16.451 gr. 40, oraz zezwolenie Władz na nabytę nieruchomości. Rekognicję należy złożyć w gotówce albo w takich papierach wartościowych bądź w książeczkach wkładowych instytucji, w których wolno umieszczać fundusze małoletnich. Papiery wartościowe przyjęte będą w wartości trzech czwartych części ceny giełdowej. Przy licytacji będą zachowane ustawowe warunki licytacji, o ile w dodatkowym publicznym obwieszczeniu nie będą podane do wiadomości warunki odmienne. Prawa osób trzecich nie będą przeszkodą do licytacji i przesądzenia własności na rzecz nabywcy bez zastrzeżeń, jeżeli osoby te przed rozpoczęciem przetargu nie złożą dowodu, że wniosły powództwo o zwolnienie nieruchomości lub jej części od egzekucji, że uzyskały postanowienie właściwego sądu, nakazujące zawieszenie egzekucji. W ciągu ostatnich dwóch tygodni przed licytacją wolno oglądać nieruchomość w dni powszednie od godziny 8 do 18, akta zaś postępowania egzekucyjnego można przeglądać w sądzie grodzkim w Zakopanem, ul. Nowotarska. — Dnia 5 grudnia 1940 z Komornik: Wiktor Jeleński. 4449k

Co grają w kinach?

Na ekranie Wandy:

Z powodu niebywałego powodzenia wyświetlamy do dnia 12 grudnia 1940 roku — t. j.

drugi tydzień

film, p. t.:

„Szlakiem szaleństwa”

całkowita dziesiątka wojennych polsko-niemieckich; zdjęcia z pola bitew.

„INICJATYWA”

KRAKÓW, ulica KROWODERSKA L. 4.

LOKALY KAPITAŁOWE

Finausowanie wynalazków, Zakładanie przedsiębiorstw, Obrót nieruchomości, Zastępstwa firm, zlecenia.

Poszukujemy przedstawicieli

na miasta Kielce, Radom, Rzeszów, Tarnów.

Niemiec poszukuje pokoju

umeblowanego lub bez mebli z łożem. Pożądane centralne ogrzewanie, w pobliżu Starowiańskiej albo Podgórze. Oferty: Goniec Krakowski, Kraków, Nr. 4448k. 4448k

Skutki złej przebiegu materii, artryzmu, schorzenia wroby, zółci, żółtaczki, anemii, złośliwej, chorób nerek, otyłości i chorób kobiecych leczy dietetyczna odżywianie dostosowane do stanów chorobowych, oraz słoneczne kąpiele po leca Instytut Wita minowy Krynicza. Okres pobytu należy uprzednio li stownie zarezerwować. 4368k

2 maszyny do szycia 4 szaty na ubrania

z dużymi lustkami, należące się do salonu młód — do odstąpienia. Sklep z drobnem (Ge-nügelschaft) Kraków, Florjańska 55. 4446k

Reklama dzwignią handlu!

Skąd się biorą pieniądze?

Ten wiecześnie aktualny temat porusza Nr 31 tygodnika „7 DNI”,

w którym znajdujemy również: ciekawy artykuł o Łowiczu, reportaż ze Szwajcarii, interesujące nowelle i felietony, zdjęcia z całego świata, aktualności tygodniowe, humor i t. p.

Cena 50 groszy.

Wszędzie do nabycia.

Red. i Adm.: Warszawa, Marszałkowska 3.

WANILINĘ KUMARYNĘ

poleca ze składu

D/H Jerzy Billiński i S-ka

Warszawa, Al. Jerozolimskie 15

Tel. 708-50

4450k

Kinoteatr

„Atlantic”

Kraków — Stradom

podaje do wiadomości

że z powodu granitowego

remontu jest nieczynne od

9 do 20 grudnia 1940.

Różne

PANOWIE!

Brzytwy ostrzy do najwrażliwszej skóry, zapalniczek automatycznych naprawia ła chowo: Szlifiernia Myszowski, Dietla 46, Braoka 5. 44721

KONCESJE

posiadam, poszukuję spółnika z kapitałem, względnym lokalem. Zgłoszenia osobliście: Smoleńsk 25a m. 9, między 7 a 9 wieczór. 4452k

NAPRAWIA

bez śladu uszkodzoną garderobę Tkalińska Sztuczna Kraków, Starowiańska 43 (dawnej Mikołajskiej, Rynek Główny). 44697

UNIWAŻNIAM

zgubione świadectwo wyzwoleń, wydane przez Muzeum Przemysłu, we na nazwisko: Grzybek Antoni. 44706

WYDZIERŻA-WIE

lub przyjąć spółnika (czkę) do sklepu komisowego na prowincji. Wiadomości: Goniec Krak., Kraków, „Nr. 4468” 44658

ODBITKI

planów i pism wykonuje: Zakład Rysowania Technicznego, Kopywania planów i Powielania, Kraków, Starowiańska 1 — (naprzeciw Poczty). 44547

JASNOWIDZ WISZNIAW

znany w kraju, zagranicą, władający 6 językami, wyświadcza za-wide tajniki prze-zoścości oraz przyszłości Długa 5, m. 6. 44578

8-GO

grudnia zginął spamił białobrazowy. — Znalazca zechce odprowadzić: Długa 81, m. 2, za wynagrodzeniem. 44614

UNIWAŻNIAM

zgubiony dowód osobisty, wydany przez P. K. U. Kraków na nazwisko: Julian Skop. 44620

WISNIEW-SKIEGO

Aleksandra z Rudy pod Aleksandrowem Łódzkim poszukuje córka Janina Klonowska, Radom, Piłsudskiego 4. Koszty zostaną zwrócone. 4842k

2-3.000

posiadam gotówkę, posadam megad większe zabezpieczenie przy stałym do spółki interesu — lub przyjmę posadkę za kaucję. Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 44659” 44659

KTO

ma adres STEFANA WASILEWSKIEGO — przed wojną zatrudnionego stacji Jaworze-Jasienica, — proszę zgłosić: Kraków, Pierackiego 4, sklep kupna i sprzedaży. 44649

PRZENIOSEM

praktykę moją z ul. Asnyka na ul. Florjańska 10 Dr. Piątkowski, lekarz-dentysta. 44650

GWIAZDKOWA

wymiana płyt: Mały Rynek 4. 44643

ZAKŁAD

dentystyczny kompletnie urządzone, do wydzierżawienia lekarzowi dentyście Zgłoszenia: Goniec Krak., Kraków, „Nr. 44668” 44668

UNIWAŻNIAM

zgubioną dnia 6 grudnia książkę Ubezpieczalni Społecznej wraz z wodem osobistym, wydany w gminie zbiorowej w Ruszowie i inne dokumenty na nazwisko Wójcik Karol, wieś Dojazdów, poczta Kuromyżów. 44676

DENTYSTYCZNEGO

fotela i t. d. na wydzierżawienie, poszukuje lekarza dentystry. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 44675” 44675

NA GWIAZDKĘ

oferuje komplet czystych znaczków Gen. Gubernatorstwa — 92 sztuk w albumiku wkładkowym, za zł. 92.00. — „Filatelia”, Kraków, Długa 14. 44759

PODANIA, TŁUMACZENIA,

prośby, oferty, rachunki Porady prawne. Interwencje. Sprawy podatkowe: KONCESJONOWANE Biuro Mikulski — adw. Motak, Basztowa 10, telefon 159-35. 44568

UWAGI! MARTA FILIPczak

udziela porad życiowych z astrologii, grafologii i chiromancji. — Przyjmuje codziennie z wyjątkiem piątku i soboty: — Kraków, Pawia 18, m. 9. 44205

FLORJAŃSKA

55 plaze podania i prośby, wykonuje wszelkie tłumaczenia: Terlecka-Teleski, telefon 180-25. — Firma chrześcijańska. 4489k

PODANIA

tłumaczy w paru językach, przepisy tacho-terminowo: Kraków, Starowiańska 1 (naprzeciw Poczty). 43604

Hurtowe Składy Papieru i Tektury Kazimierz Cianciara i Ska

Posiadamy stale na składzie:

Tektury szare, białe i brązowe, preszpan papierniczy, kartony kolorowe, imitację fibry, preszpan elektrotechniczny, tektury glankowe-szwedzkie i techniczne, żakard oraz papiery pakowe i papiery do wyrobu torebek.

Warszawa, Nalewki 2a (pasaż Simonsa) Tel. 11-63-41.

Punkt skupu odzieży i obuwia

Skup odbywa się za gotówkę po natychmiastowej ocenie towaru i obejmuje:

odzież, bieliznę, buty i pościel.

Zakupione towary rozdzielane będą między potrzebujących.

Sprzedawajcie używaną odzież w Punkcie Skupu RGO — otrzymacie realne ceny i pomożecie przyodziać potrzebujących.

4399k RADA GŁÓWNA OPIEKUNCZA.

POWODZENIE

w miłości natłwi poznanie charakteru z pisma: — Wielopole 26/8, popołudniu. 44559

TYLKO

słynny mistrz Wiedzy Tajemnej Jasnovidz Psychografolog wy-jasni mroki Twej przyszłości nieomylnie! Wypadki, zdrady, miłość, zaginięcia, powodzenie. Horoskopy indywidualne. Prześląd datę urodzenia, 1.50 znaczki na analizie: Szangoni, Kraków, Szewska 7/88. 44562

MATERIAŁY,

rzeczy powierzone firmie krawieckiej Vetement (Weigutowej) — Kraków, odebrad najpóźniej 30/XII 1940, inaczey przepadną. 44635

AUTAMI

przewożę towary, osoby. Plac św. Ducha, Bufet. 43626

ZAUBIONO

brązową ciężką skórzaną niedziela 8. XII. 1940. Lenartowicza 17. Uprasza się o dać za wynagrodzeniem: Kontynentalne, Kopernika 6. 44681

HAFTY

na sukniach wykonuje, odrabiam również według żurnalu: Swarek, Florjańska 8. 44683

ARTYSTYCZNA TKALNIA

czyści chemicznie farby, przera-bia wszelką garderobę, Kraków, Grodzka 6, — tel. 180-58. 4238k

SPECJALISTA CHOROBY WENERYCZNYCH

i skórnych. — Dr Halacz Józef Kraków, Sławkowska 25/1, — ord. 9-12, 3-6 godz. 43725

NIEMIECKIE

pisma, tłumaczenia. Westring 59 (Dunajewskiego). 44212

LAMPY KARBIDOWE

najlepsze z uszczelnieniem. — Przedstawiciele, odsprzedaży, nabywcy hurtowi potrzebni: „Si-gro” Kraków — Grodzka 55. 4419k

PODANIA,

tłumaczenia: Starowiańska 21/8. 44503

PIECE KAFLOWE

nadeszły i są stale na składzie „UNIVERSAL” Kraków, Starowiańska 28. Tel. 129-37. 4428k

3 kabiny fryzierskie

z dniami lustami do sprzedania Sklep z drobnem (Geflügel-geschäft) Kraków, — ulica Florjańska 55. 4447k

